

Schaiive klap

Gasstel hemmelen

De kloune kin mie der nait labbelötteger op legd worren, as dat Aibeltje mie touropt of ik heur even helpen wil, net as ik noar boven stommeld bin veur wat prakkezoatsies over n nij stokje. Mit t opvullen van loakens bievubbeld. Of maand mit wasgoud noar zolder tillen. Dat duurt zai zulm nait meer aan. Zai het rogge wat verropt mit al heur gehaister ien toene. Dat lapke grond achter t hoes is heur lust en leven. En aaltied het zai der wel wat te doun. Planten en bloumen kin zai altmoal bie heur doagse en zundoagse naam. Net zo makkelk in t Letien as in t Hollands. En soavends zit ze te snuusteren in stoapels bouken. Zai har groag had, dat ik mie ook wat meer mit toene bemuide, moar ik heb al aan prudde onder mien noagels genug. Geleuf mie, n padschovvel is aan mie nait bestd.

Veurege weeke wis k juist nait wat k heurde. Wie wazzen op Zuudloardermaark en doar zagen wie n hail aandounlk lutje peerdje. Nait grooder as n wazen herdershond. "Och wat n droppe," ruip Aibeltje. "Daarvoor zou ik haast de tuin in een weilandje veranderen." k Holde t al ais eer aan, Aibeltje het t nait zo op mit streektoal; net zo min as ik waarm loop veur heur blomkederij. Zai haar t van mien ol mouders hemmen kent; dij was ook aiweg en altied in toene aan t vrözzelen. Aibeltje komt ere tou dat ze meer gevuil veur kleuren het. Haile zummer is t ain groode bonde pracht; van meert tot t lest van oktober. Ie waiten nait hou mooi rozen begun van weeke nog bie ons bluiden. 't Was n lust. En foksisio's nait minder. Moar nachtvorsten van dinsdag en wonsdag hemmen aldernoast hoeshollen. Viever was allerdeegs touvroren. Wie wazzen al even bie aankoopcentraale; veur n fermijke om vizzen in leven te hollen. Moar vorst haar hom overvalen, zee man. Aankom weeke har e ze wel. Nou, vizzen hemmen nog gain

krimp, zun is s nommerdags nog staark genug om t ies te smelten.

Ook al bin je van joen affeer n stokjeschriever, t is toch nog n bedie aans wat as de aarbaid van de deursnee ambachtsluu. n Peerd besloagen - om moar wat te nuimen - is der nait mit te vergelieken. Of n stoet bakken. Bakker kin best n moal saggerieneg wezen, moar t stoetje smoakt der nait minder om en as smid wat vergreld is, krigt t peerd toch wel goud zien iezer onder. Moar bie n stokjeschriever ligt t gevuileger. Kop mout hom der noar stoan. En as e zok net schrap zet het om even n mooie volzin op t pampier te zetten, wordt hom der deeg de kloune oplegd as e den eerst mit wasmaand noar zolder mout. t Is mie nooit belokt t Aibeltje aan t verstand te brengen, dat ze mie wel ais op n onmizze tied inschoakelt. Nait begriepend hoalt ze scholders op. Zegt 'joa' moar t is heur aan te zain, dat ze t moar hail vremd vindt. t Moakt veur heur gain verschil of ik aan t aanrecht n aai stoa te bakken of boven achter t schaarm n stok proza bedenck. In heur haart het ze gain al hoge pedde op van schrieverij. t Het nait genug te moaken mit 'in t swaait joens aanzains' en dat is heur van kindsbain of biebrogt; biebel is der hail dudelk over. Dut mie aaltied weer denken aan n kollegoa, dij ais n moal n stokje schreef over n boer in Westervolle en toun alles kloor was, vroug boer hom: wat doun ie aiglieks veur waark? Paardij lu mouten der nog aaltied aan winnen, dat schrieverij ook n aaldoags affeer is.

Moar Aibeltje stait mie wel haalf as buurman mie ais n moal gnivvelend bemietert om mien knovvelachteghaid. Din springt ze hom sebiet veur de borst. En moakt hom dudelk, dat ik n oetbinker bin op aander teraain. Woar je wat veur boven ogen hemmen mouten. En dat dat wel evenkes wat aans is den n spieker in muure haauwen. Moar mit t zulfde gemak stait ze nog gain uur loater onder aan trappen te belken dat t gasstel nog hemmeld worren mout...

RITZ